

Sygn. akt I C 18/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 grudnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Płocku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Łukasz Wilkowski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Justyna Wieteska

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2018 roku w Płocku na rozprawie

sprawy z powództwa T. I.

przeciwko Gminie J.

o zapłatę kwoty 485.404,45 zł

I. zasądza od pozwanej Gminy J. na rzecz powoda T. I. kwotę 353.439,43 zł (trzysta pięćdziesiąt trzy tysiące czterysta trzydzieści dziewięć złotych czterdzieści trzy grosze) wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi liczonymi w następujący sposób:

- od kwoty 322.363,23 zł (trzysta dwadzieścia dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt trzy złote dwadzieścia trzy grosze) od dnia 04 listopada 2013 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 34.646,92 zł (trzydzieści cztery tysiące sześćset czterdzieści sześć złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) od dnia 01 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej Gminy J. na rzecz powoda T. I. kwotę 6.997,35 zł (sześć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt siedem złotych trzydzieści pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać, po uprawomocnieniu się niniejszego wyroku na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Płocku od pozwanej Gminy J. kwotę 15.238,89 zł (piętnaście tysięcy dwieście trzydzieści osiem złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu części opłaty sądowej od pozwu, której obowiązku uiszczenia nie miał powód oraz części wydatków poniesionych tymczasowo z sum budżetowych.

Sygn. akt I C 18/17

UZASADNIENIE

T. I. w pozwie z dnia 07 listopada 2016 roku, skierowanym do Sądu Okręgowego w Płocku wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazanie pozwanej Gminie J., aby w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty zapłaciła na rzecz powoda kwotę 485.404,45 zł wraz z odsetkami ustawowymi, na którą składają się następujące pozycje:

- a) 52.207,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 1 stycznia 2010 roku do dnia zapłaty - roszczenie za 2009 rok;
- b) 99.826,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 1 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty - roszczenie za 2010 rok;
- c) 138.360,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 1 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty - roszczenie za 2011 rok;
- d) 153.118,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 1 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty - roszczenie za 2012 rok;
- e) 7.415,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 1 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty - roszczenie za 2013 rok;
- f) 34.475,62 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 1 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty - roszczenie za 2014 rok;

z tytułu niewypłaconej dotacji dla przedszkola prowadzonego przez powoda za lata 2010 - 2014. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W razie skierowania sprawy do rozpoznania lub w razie skutecznego wniesienia przez pozwaną sprzeciwu wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz w/w kwot wraz z odsetkami oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż prowadzi przedszkole niepubliczne (...) z siedzibą w J., które zostało zarejestrowane w ewidencji szkół i placówek niepublicznych prowadzonej przez Gminę J.. Na podstawie art 90 ust 2b ustawy z dnia 7 września 1991 roku o systemie oświaty powód otrzymuje od Gminy J. dotację na dofinansowanie bieżącej działalności oświatowej prowadzonej placówki. Dotacja ta przysługuje w wysokości nie niższej niż 75% ustalonych w budżecie danej gminy wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych w przeliczeniu na jednego ucznia z tym, że na ucznia niepełnosprawnego w wysokości nie niższej niż kwota przewidziana na niepełnosprawnego ucznia przedszkola i oddziału przedszkolnego w części oświatowej subwencji ogólnej otrzymanej przez jednostkę samorządu terytorialnego pod warunkiem, że osoba prowadząca przedszkole niepublicznej poda organowi właściwemu do ustalenia dotacji planowaną liczbę uczniów nie później niż do 30 września roku poprzedzającego rok udzielenia dotacji. Pozwana Gmina według twierdzeń powoda zaniżyła wysokość dotacji wypłaconych mu za lata 2009 - 2014 w kwotach wskazanych w petitum pozwu i mimo przedsądowego wezwania do zapłaty odmawia spełnienia świadczenia w tej części (k. 2 - 19).

Pozwana Gmina J. w odpowiedzi na pozew z dnia 03 lutego 2017 roku wniosła o odrzucenie pozwu, ewentualnie o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. W pierwszej kolejności podniosła zarzut niedopuszczalności drogi sądowej w sprawie niniejszej i stąd też wniosła o odrzucenie pozwu. Dalej wskazała, iż dotacja ustalona wg. zasad określonych w art 90 ust 2b w/w ustawy została powodowi wypłacona w kwotach prawidłowych. Podniosła, iż z podstawy obliczenia wysokości dotacji zarówno za okres przed 1 września 2013 roku, jak i po tej dacie odliczyła opłaty za wyżywienie ponoszone przez rodziców. Podniosła, iż od 1 stycznia 2011 roku przedszkola prowadzone przez Gminę są jednostkami budżetowymi. W okresie poprzedzającym ten dzień były one zakładami budżetowymi gminy i opłaty wnoszone przez rodziców za korzystanie z wyżywienia nie zwiększały postawy obliczenia wysokości dotacji dla przedszkoli niepublicznych. Po zmianie formy prowadzenia tejże działalności wszelkie opłaty wnoszone przez rodziców są dochodem Gminy i tym samym zwiększają wydatki bieżące ponoszone na utrzymywanie przedszkoli publicznych. W ocenie pozwanej nie ma racjonalnego uzasadnienia, aby w tej sytuacji włączać do podstawy naliczania dotacji wpłat rodziców np. z tytułu czesnego, czy opłat za wyżywienie. Pozwana podniosła nadto zarzut nadużycia prawa ze strony powoda, wskazując, iż powód nie może wykorzystywać sytuacji, gdy tylko na skutek zmiany formy prowadzenia przedszkoli publicznych z zakładu budżetowego na jednostki budżetowe wzrosłaby podstawa wyliczenia dotacji. Byłoby to sprzeczne z zasadą słuszności i sprawiedliwości, gdyż zubożałoby to przedszkola prowadzone przez gminę i rodziców przedszkoli publicznych przez zubożenie budżetu gminy z celu podwójnego finansowania tych samych rodzajowo na przykład kosztów wyżywienia w przedszkolach

publicznych. Nadto pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń powoda, wskazując, iż dotacje są świadczeniem okresowym (k. 231 - 235).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2017 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu (k. 237 - 238v).

W toku dalszego procesu strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. I. od września 2005 roku prowadzi niepubliczne Przedszkole (...) w J., które jest wpisane do ewidencji szkół i placówek niepublicznych Gminy J. (zaświadczenie - k. 38).

W początkowym okresie prowadzenia tej placówki Gmina J. na której ona funkcjonowała podjęła uchwałę o przyznaniu dotacji w wysokości wyższej niż ta minimalna określona w ustawie o systemie oświaty. W tym czasie była to jedyna placówka na terenie Gminy i uchwała ta miała na celu umożliwienie jej funkcjonowania. W 2008 roku dotację tę określono na poziomie 97% ustalonych w budżecie Gminy J. wydatków bieżących, w przeliczeniu na jednego ucznia w gminnym przedszkolu, które poniesieni Gmina J. w roku udzielania dotacji (zeznania świadka E. Ł. - k. 248 - 06:22, kopia uchwały nr (...) - k. 77 - 79).

W dniu 29 grudnia 2008 roku Rada Gminy J. przyjęła uchwałę nr (...)w sprawie zmiany uchwały dotyczącej trybu udzielania i rozliczania dotacji dla niepublicznych przedszkoli na terenie Gminy J.. Zgodnie z nią kwota dotacji dla niepublicznych przedszkoli została obniżona do 75% ustalonych w budżecie Gminy J. wydatków bieżących, w przeliczeniu na jednego ucznia w gminnym przedszkolu, które poniesieni Gmina J. w roku udzielania dotacji. Uchwała ta zaczęła obowiązywać z dniem 1 stycznia 2009 roku (kopia uchwały z 29.12.2008r - k. 70).

Uchwała ta została uchylona uchwałą Rady Gminy J. z dnia 29 marca 2010 roku nr (...), która to uchwała wprowadziła regulamin ustalający tryb udzielania i rozliczania dotacji dla niepublicznych przedszkoli i niepublicznych innych form wychowania przedszkolnego prowadzonych na terenie gminy J. przez inne niż Gmina J. osoby prawne i osoby fizyczne, a także tryb i zakres kontroli prawidłowości ich wykorzystania, zgodnie z którym również ustalono dotację w wysokości 75% ustalonych w budżecie wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych prowadzonych przez Gminę J. w przeliczeniu na jednego ucznia (kopia uchwały nr (...) - k. 71 - 76

Gmina J. w budżecie na 2009 roku zaplanowała wydatki bieżące ponoszone w przedszkolach prowadzonych przez tę Gminę na kwotę 706.797,00 zł, (w tym kwotę 26.628,00 zł stanowiły świadczenia na rzecz osób fizycznych). W tym roku do przedszkoli publicznych uczęszczało 1.200 dzieci, licząc odrębnie każdy miesiąc (po 100 miesięcznie), a zatem nakład na ucznia w przedszkolu publicznym stanowił kwotę 589,00 zł, a dotacja należna powodowi to kwota 441,75 zł w przeliczeniu na jedno dziecko. W tym roku do przedszkola prowadzonego przez powoda uczęszczało 576 dzieci, licząc odrębnie każdy miesiąc. W związku z powyższym winien on otrzymać od Gminy J. dotację w wysokości 254.448,00 zł. Za 2009 roku powód otrzymał dotację od Gminy J. w kwocie 215.557,41 zł. Pozostała zatem niewypłacona, a należna powodowi dotacja w kwocie 38.890,59 zł (informacja publiczna - k. 200 - 206, historia rachunku powoda - k. 211, 173 - 179, tabela dotacji - k. 255 - 256, zestawienia pozwanego - k. 257 - 258, sprawozdania - k. 282 - 326, opinia biegłej M. R. - k. 327 - 338, 352 - 360).

Gmina J. w budżecie na 2010 roku zaplanowała wydatki bieżące ponoszone w przedszkolach prowadzonych przez tę Gminę na kwotę 833.954,00 zł, (w tym kwotę 26.603,00 zł stanowiły świadczenia na rzecz osób fizycznych). W tym roku do przedszkoli publicznych uczęszczało 1.200 dzieci, licząc odrębnie każdy miesiąc (po 100 miesięcznie), a zatem nakład na ucznia w przedszkolu publicznym stanowił kwotę 694,96 zł, a dotacja należna powodowi to kwota 521,22 zł na jedno dziecko. W tym roku do przedszkola prowadzonego przez powoda uczęszczało 576 dzieci, licząc odrębnie każdy miesiąc. W związku z powyższym winien on otrzymać od Gminy J. dotację w wysokości 300.222,72 zł. Za 2010 roku powód otrzymał dotację od Gminy J. w kwocie 218.396,16 zł. Pozostała zatem niewypłacona, a należna powodowi dotacja w kwocie 81.826,56 zł (informacja publiczna - k. 200 - 206, historia rachunku powoda - k. 211, 173

- 179, tabela dotacji - k. 255 - 256, zestawienia pozwanego - k. 257 - 258, sprawozdania - k. 282 - 326, opinia biegłej M. R. - k. 327 - 338, 352 - 360).

Gmina J. w budżecie na 2011 roku zaplanowała wydatki bieżące ponoszone w przedszkolach prowadzonych przez tę Gminę na kwotę 964.462,00 zł, (w tym kwotę 30.904,00 zł stanowiły świadczenia na rzecz osób fizycznych). W tym roku do przedszkoli publicznych uczęszczało 1.200 dzieci, licząc odrębnie każdy miesiąc (po 100 miesięcznie), a zatem nakład na ucznia w przedszkolu publicznym stanowił kwotę 803,72 zł, a dotacja należna powodowi to kwota 602,79 zł na jedno dziecko. W tym roku do przedszkola prowadzonego przez powoda uczęszczało 576 dzieci, licząc odrębnie każdy miesiąc. W związku z powyższym winien on otrzymać od Gminy J. dotację w wysokości 347.207,04 zł. Za 2011 roku powód otrzymał dotację od Gminy J. w kwocie 226.846,08 zł. Pozostała zatem niewypłacona, a należna powodowi dotacja w kwocie 120.360,96 zł (informacja publiczna - k. 200 - 206, historia rachunku powoda - k. 211, 173 - 179, tabela dotacji - k. 255 - 256, zestawienia pozwanego - k. 257 - 258, sprawozdania - k. 282 - 326, opinia biegłej M. R. - k. 327 - 338, 352 - 360).

Gmina J. w budżecie na 2012 roku zaplanowała wydatki bieżące ponoszone w przedszkolach prowadzonych przez tę Gminę na kwotę 1.320.873,00 zł, (w tym kwotę 45.735,00 zł stanowiły świadczenia na rzecz osób fizycznych). W tym roku do przedszkoli publicznych uczęszczało 1.701 dzieci, licząc odrębnie każdy miesiąc (po 100 miesięcznie w okresie styczeń - sierpień, po 200 w okresie wrzesień - listopad, 301 - w grudniu), a zatem nakład na ucznia w przedszkolu publicznym stanowił kwotę 776,53 zł, a dotacja należna powodowi to kwota 582,40 zł na jedno dziecko. W tym roku do przedszkola prowadzonego przez powoda uczęszczało 576 dzieci, licząc odrębnie każdy miesiąc. W związku z powyższym winien on otrzymać od Gminy J. dotację w wysokości 335.462,40 zł. Za 2012 rok powód otrzymał dotację od Gminy J. w kwocie 254.177,28 zł. Pozostała zatem niewypłacona, a należna powodowi dotacja w kwocie 81.285,12 zł (informacja publiczna - k. 200 - 206, historia rachunku powoda - k. 211, 173 - 179, tabela dotacji - k. 255 - 256, zestawienia pozwanego - k. 257 - 258, sprawozdania - k. 282 - 326, opinia biegłej M. R. - k. 327 - 338, 352 - 360).

Z dniem 1 września 2013 roku zmieniły się zasady naliczania dotacji wypłacanych placówkom niepublicznym. Od tego momentu należało odliczać przy obliczaniu nakładów ponoszonych na ucznia w placówce publicznej wykonanie dochodów w tym zakresie. Gmina J. w budżecie na 2013 rok zaplanowała wydatki bieżące ponoszone w przedszkolach prowadzonych przez tę Gminę na kwotę 2.531.878,00 zł, (w tym kwotę 80.658,00 zł stanowiły świadczenia na rzecz osób fizycznych). Wykonanie dochodów w okresie od września do grudnia 2013 roku wyniosło 477.705,84 zł. W tym roku do przedszkoli publicznych uczęszczało (...) dzieci, licząc odrębnie każdy miesiąc (po 301 miesięcznie w okresie o stycznia do sierpnia, po 374 od września do grudnia) a zatem nakład na ucznia w przedszkolu publicznym wyliczony za okres od stycznia do końca sierpnia 2013 roku stanowił kwotę 648,53 zł, a dotacja należna powodowi to kwota 486,40 zł na jedno dziecko, zaś za okres od (...) do (...) roku nakład stanowił kwotę 526,17 zł, a dotacja kwotę 394,63 zł. W tym roku do przedszkola prowadzonego przez powoda uczęszczało 576 dzieci, licząc odrębnie każdy miesiąc. W związku z powyższym winien on otrzymać od Gminy J. dotację w wysokości 262.546,56 zł. Za 2013 rok powód otrzymał dotację od Gminy J. w kwocie wyższej od należnej, bowiem w kwocie 266.117,28 zł (informacja publiczna - k. 200 - 206, historia rachunku powoda - k. 211, 173 - 179, tabela dotacji - k. 255 - 256, zestawienia pozwanego - k. 257 - 258, sprawozdania - k. 282 - 326, opinia biegłej M. R. - k. 327 - 338, 352 - 360).

Gmina J. w budżecie na (...) rok zaplanowała wydatki bieżące ponoszone w przedszkolach prowadzonych przez tę Gminę na kwotę 3.236.908,00 zł, (w tym kwotę 90.872,00 zł stanowiły świadczenia na rzecz osób fizycznych). Wykonanie dochodów w tym okresie wyniosło 499.063,53 zł. W tym roku do przedszkoli publicznych uczęszczało (...) dzieci, licząc odrębnie każdy miesiąc (po 376 miesięcznie w okresie od stycznia do sierpnia oraz 401 we wrześniu i po 400 w okresie od października do grudnia) a zatem nakład na ucznia w przedszkolu publicznym stanowił kwotę 594,02 zł, a dotacja należna powodowi to kwota 445,52 zł na jedno dziecko. W tym roku do przedszkola prowadzonego przez powoda uczęszczało 571 dzieci, licząc odrębnie każdy miesiąc. W związku z powyższym winien on otrzymać od Gminy J. dotację w wysokości 254.391,92 zł. Za 2014 rok powód otrzymał dotację od Gminy J. w kwocie 219.754,00 zł. Pozostała zatem niewypłacona, a należna powodowi dotacja w kwocie 34.646,92 zł (informacja publiczna - k. 200

- 206, historia rachunku powoda - k. 211, 173 - 179, tabela dotacji - k. 255 - 256, zestawienia pozwanego - k. 257 - 258, sprawozdania - k. 282 - 326, opinia biegłej M. R. - k. 327 - 338, 352 - 360).

W całym okresie od (...) roku do (...) roku Gmina przy wyliczaniu dotacji należnej powodowi od podstawy obliczenia tej dotacji odliczała dochody pozyskane w tym zakresie z tytułu wpłat rodziców na poczet wyżywienia i czesnego (zeznania świadka E. Ł. - k. 248 - 08:59).

Pismem z dnia (...) roku powód wezwał Gminę J. do zapłaty kwoty 485.404,45 zł tytułem niewypłaconej, a należnej mu dotacji za lata (...) (pismo z dnia (...) - k. 180 - 191v).

Gmina odmówiła spełnienia świadczenia w tej kwocie (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Nadto Sąd oparł się na opinii biegłej M. R., która to opinia jest jasna, precyzyjna i rzetelna. Biegła sporządziła ją w kilku wariantach, w związku z tym, iż rolą Sądu a nie biegłego była ocena pewnych okoliczności faktycznych ległych u podstaw jej sporządzenia. W tym zakresie spornym faktem, była liczba dzieci uczęszczających w (...) roku do placówek publicznych. W tym zakresie ciężar dowodu spoczywał na powodzie, zgodnie z regułą art 6 k.c., ale w związku z tym, iż jest to informacja pochodząca od pozwanego to ustalenie powyższe w pierwszej kolejności winno być czynione w oparciu o dokumenty przez niego dostarczone. W tym zakresie powód powołał się na informację publiczną udzieloną przez Gminę J. w dniu 24 lutego 2015 roku (k. 200 - 206) wskazując, iż w niej wskazano, iż w 2012 roku do przedszkoli publicznych uczęszczało 1200 dzieci. Jest to jednakże nieprawda, bowiem z informacji tej wynika właśnie wskazywana przez pozwaną liczba (...) (k. 206). Taka sama liczba wynika również z przedstawionego załącznika do pisma z dnia (...) (k. 255 - 256). Nadto również z zeznań świadków E. Ł. (k. 248 - 13:52) wynika stopniowy wzrost liczby dzieci w przedszkolu publicznym. A z tychże wcześniej wskazanych informacji wynika wzrost liczby dzieci właśnie od września 2012 roku, początkowo dwukrotny, a w grudniu ponad trzykrotny. Wreszcie istotne jest również to, co wskazała biegła w swej opinii uzupełniającej podnosząc, iż za przyjęciem większej liczby dzieci przemawia również nagły wzrost wydatków bieżących w 2012 roku w stosunku do 2011 roku, o 36%. Stąd też Sąd ustalił, iż w 2012 roku liczba dzieci uczęszczających do przedszkoli publicznych, wyliczona wg. zasad ustalania dotacji oświatowej, wynosiła (...).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części podlegało uwzględnieniu.

Powód w sprawie niniejszej dochodził od Gminy J. zapłaty należnej mu dotacji w związku z prowadzeniem niepublicznego przedszkola w oparciu o przepis art 90 ust 2b ustawy z dnia 07 września 1991 roku o systemie oświaty, w jego brzmieniu z okresu objętego żądaniem pozwu tj. lat 2009 - 2014. Jeżeli chodzi o kwestię dopuszczalności drogi sądowej w sprawie niniejszej to Sąd już zajął w tym zakresie stanowisko w prawomocnym postanowieniu z dnia 24 kwietnia 2017 roku. Wskazać jedynie należy, iż aktualnie jest ona już jednolicie ukształtowana w orzecznictwie, zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 2007 roku sygn. akt IV CSK 312/06, w którym to wskazano, iż z art. 90 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty wynika norma kreująca pomiędzy Skarbem Państwa lub jednostką samorządu terytorialnego, właściwymi do wypłaty dotacji, a osobami prowadzącymi szkoły lub placówki niepubliczne, uprawnionymi do żądania ich otrzymania, stosunek prawny odpowiadający istotnym cechom zobowiązania w rozumieniu art. 353 § 1 KC. Ustawodawca określił bowiem wyraźnie, w jakiej wysokości, od kogo oraz komu należy się świadczenie pieniężne, zaś jego otrzymania nie uzależnił od wydania jakiegokolwiek aktu administracyjnego, a jedynie od złożenia właściwemu organowi przez osobę prowadzącą szkołę oświadczenia wiedzy, obejmującego informację o planowanej liczbie uczniów w roku, za który dotacja jest należna.

W sprawie niniejszej bezsporne było to, iż powód rzeczywiście w okresie objętym pozwem tj. w latach (...) prowadził niepubliczne przedszkole na terenie pozwanej Gminy J., i że w związku z powyższym Gmina zobligowana była do wypłaty na jego rzecz dotacji zgodnie z w.w. przepisem. Spór koncentrował się wokół kwot poszczególnych dotacji i zasad ich obliczania. Zgodnie bowiem z art 90 ust 1 ustawy z dnia 07 września 1991 roku o systemie oświaty

niepubliczne przedszkola, w tym specjalne, szkoły podstawowe i gimnazja, w tym z oddziałami integracyjnymi, z wyjątkiem szkół podstawowych specjalnych i gimnazjów specjalnych oraz szkół podstawowych artystycznych, otrzymują dotacje z budżetu gminy. Wysokość tychże dotacji określona była z kolei w art 90 ust 2b w/w ustawy, który to przepis w okresie do 31 sierpnia 2013 roku brzmiał następująco dotacje dla niepublicznych przedszkoli przysługują na każdego ucznia w wysokości nie niższej niż 75 % ustalonych w budżecie danej gminy wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych w przeliczeniu na jednego ucznia, z tym że na ucznia niepełnosprawnego w wysokości nie niższej niż kwota przewidziana na niepełnosprawnego ucznia przedszkola i oddziału przedszkolnego w części oświatowej subwencji ogólnej otrzymywanej przez jednostkę samorządu terytorialnego - pod warunkiem, że osoba prowadząca niepubliczne przedszkole poda organowi właściwemu do udzielania dotacji planowaną liczbę uczniów nie później niż do dnia 30 września roku poprzedzającego rok udzielania dotacji. W przypadku braku na terenie gminy przedszkola publicznego, podstawą do ustalenia wysokości dotacji są wydatki bieżące ponoszone przez najbliższą gminę na prowadzenie przedszkola publicznego. W sprawie niniejszej Gmina prowadziła przedszkole publiczne, a zatem zdanie 2 w/w przepisu nie znajduje w niej zastosowanie. Nadto, z twierdzeń stron nie wynika również, aby w analizowanym okresie do przedszkola prowadzonego przez powoda uczęszczał uczeń niepełnosprawny. Bezsporne było również to, iż powód spełnił warunki uzależniające przyznanie mu dotacji tj. złożył informację o planowanej liczbie uczniów za wszystkie lata objęte pozwem. Spór w zasadzie sprowadzał się do sposobu obliczenia wysokości dotacji należnej powodowi w przeliczeniu na jednego ucznia. Zgodnie z w/w przepisem dotacja ta winna być ustalona w wysokości nie niższej niż 75 % ustalonych w budżecie gminy wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych w przeliczeniu na jednego ucznia. Przepis ten został zmieniony ustawą z dnia 13 czerwca 2013 roku o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013.827 ze zm.), która to w tym zakresie weszła w życie z dniem 1 września 2013 roku. W przepisie tym wskazano, iż przy obliczaniu w/w dotacji według tych zasad, które określono wcześniej, wydatki bieżące wg. których wylicza się wysokość tejże dotacji należy pomniejszyć o opłaty za korzystanie z wychowania przedszkolnego oraz za wyżywienie, stanowiące dochody budżetu gminy. Do tego momentu brak było podstaw do wyłączenia z wydatków bieżących ponoszonych na przedszkola publiczne jakichkolwiek wydatków bieżących, gdyż wyłączenia takiego nie przewidział ustawodawca. To właśnie w tym zakresie pojawił się główny spór pomiędzy stronami, bowiem pozwana Gmina J., tak jak wiele jednostek samorządowych w Polsce, wyliczając wysokość dotacji należnej powodowi za okres poprzedzający wrzesień 2013 roku od wydatków bieżących stanowiących podstawę jej obliczenia odliczała ponoszone przez rodziców opłaty na poczet wyżywienia. Wynikało to z tego, iż przedszkola prowadzone przez gminę były od 2011 roku jej jednostkami budżetowymi i w związku z powyższym nie miały odrębnego budżetu, a wszelkie środki finansowe wydatkowane i pozyskiwane przez nie (np. opłaty rodziców za wyżywienie) przechodziły przez budżet Gminy.

Definicję wydatków bieżących gminy nie zawiera ustawa o systemie oświaty. Definicja ta zawarta jest z kolei w art 236 ust 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz.U. 2017.2077 j.t. ze zm.), który to stanowi, iż przez wydatki bieżące budżetu jednostki samorządu terytorialnego rozumie się wydatki budżetowe niebędące wydatkami majątkowymi. Zgodnie z ust 3 w/w ustawy w planie wydatków bieżących wyodrębnia się w układzie działów i rozdziałów planowane kwoty wydatków bieżących, w szczególności na:

1) wydatki jednostek budżetowych, w tym na:

a) wynagrodzenia i składki od nich naliczane,

b) wydatki związane z realizacją ich statutowych zadań;

2) dotacje na zadania bieżące;

3) świadczenia na rzecz osób fizycznych;

4) wydatki na programy finansowane z udziałem środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3, w części związanej z realizacją zadań jednostki samorządu terytorialnego;

5) wypłaty z tytułu poręczeń i gwarancji udzielonych przez jednostkę samorządu terytorialnego, przypadające do spłaty w danym roku budżetowym;

6) obsługę długu jednostki samorządu terytorialnego.

Minister Finansów w rozporządzeniu z dnia 2 marca 2010 roku w sprawie szczegółowej klasyfikacji dochodów, wydatków, przychodów i rozchodów oraz środków pochodzących ze źródeł zagranicznych (Dz.U.2010.38.207 ze zm.) zarządził połączenie pewnych paragrafów wydatków w grupy. Jedną z tych grup zgodnie z załącznikiem nr 4 do tegoż rozporządzenia stanowią wydatki bieżące jednostek budżetowych, a zaliczone zostały do niej następujące paragrafy wydatkowe 401 do 418, 420 do 430, 432 do 470, 472, 474 do 478, 481, 482, 490 i 493 do 498. Odrębną grupę stanowią świadczenia na rzecz osób fizycznych, do których zaliczono paragrafy 302 do 305, 307, 311, 321 i 323 do 326. Zgodnie zatem z tym rozporządzeniem wydatkami bieżącymi są wydatki wykazywane w grupie paragrafów rozpoczynających się cyfrą „4”. Wśród nich w paragrafach 422 i 430 wskazano, jako wydatki gminy, zakup produktów żywnościowych (w tym usług cateringowych) dla dzieci w przedszkolach. Oznacza to, że wydatki bieżące, o których mowa w art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty, to wszystkie wydatki ustalone w budżecie gminy, ponoszone w przedszkolach publicznych prowadzonych przez daną gminę, z wyjątkiem wydatków majątkowych. Zatem podstawę naliczenia dotacji stanowi taka suma, która w budżecie gminy została zakwalifikowana jako kategoria wydatków na określony cel (na funkcjonowanie przedszkola publicznego), a nie jako kategoria dochodów przeznaczonych na ich pokrycie. Oznacza to, że przy ustalaniu podstawy obliczania dotacji nie jest dopuszczalne uwzględnienie dochodów, które służą finansowaniu wydatków (np. wpłaty od rodziców). Taka sytuacja jest niedopuszczalna i stanowi naruszenie dyspozycji art. 90 ust. 2b ww. ustawy. Przywołany przepis jako podstawę obliczenia dotacji należnej niepublicznym placówkom przedszkolnym wskazuje kwotę ustaloną, a zatem zaplanowaną jako ogół wydatków ponoszonych w przedszkolach publicznych. Zatem fakt, że część wydatków związanych z funkcjonowaniem przedszkoli publicznych znajduje swoje pokrycie w przychodach pochodzących np. z opłat uiszczanych przez rodziców, nie może prowadzić do zmiany ogólnej, przewidzianej w budżecie kwoty wydatkowanej przez gminę na utrzymanie przedszkola publicznego. Dla prawidłowego określenia kwoty stanowiącej podstawę obliczenia dotacji, należy oddzielić wysokość wydatków od wysokości przychodów na ich pokrycie (por. wyroki NSA z dnia 26 marca 2013 r., sygn. akt II (...), LEX nr 1331844; z dnia 24 marca 2009 r., sygn. akt (...), LEX nr 529879 i z dnia 15 stycznia 2008 r., sygn. akt(...), LEX nr 447847). Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w ww. wyroku z dnia 26 marca 2013 r. ((...)) kwota wydatków stanowiąca podstawę obliczenia dotacji o jakiej mowa w art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty, to ogólna kwota wydatków zaplanowanych w budżecie jako tych, które są ponoszone na utrzymanie jednego ucznia w przedszkolu publicznym. Kwota ta nie podlega pomniejszeniu o sumy stanowiące równowartość dochodów przeznaczonych na pokrycie danego wydatku. Wynika to z celu zawartego w tym przepisie, skoro została tam wyrażona zasada zrównania dofinansowania ze środków budżetowych analogicznych placówek oświatowych publicznych i niepublicznych. Cel ten nie zostałby osiągnięty, gdyby placówki niepubliczne były dotowane stosownie do planowanych, niższych od rzeczywistych wydatków placówek. Regulacja zawarta w tym przepisie ma służyć temu, aby środki przeznaczane z budżetu danej gminy na bieżące utrzymanie przedszkoli niepublicznych, nie odbiegały więcej niż o 25% od środków przeznaczanych na utrzymanie przedszkoli publicznych. Każda gmina, w ramach swoich kompetencji i możliwości może natomiast finansować przedszkola w sposób równorzędny. Podstawę obliczenia kwoty dotacji dla przedszkola niesamorządowego stanowią wszystkie wydatki bieżące ponoszone na funkcjonowanie, w tym także te przeznaczone na zakup żywności. Podstawę wyliczenia dotacji dla przedszkoli niepublicznych stanowią także koszty planowane na wyżywienie dzieci w przedszkolach publicznych, gdyż stanowią planowane wydatki o charakterze bieżącym jako ponoszone w przedszkolach publicznych. Wysokość tych kosztów nie może pomniejszać kwoty stanowiącej podstawę wyliczenia dotacji, niezależnie od tego czy wpłaty na ten cel pochodzące od rodziców wpływają na wydzielony rachunek czy też nie. Źródło pochodzenia środków na pokrycie wydatków nie ma znaczenia (por. wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2013 r., sygn. akt IV (...), LEX nr 1365732; wyrok SA w Gdańsku z dnia 3 stycznia 2014 r., sygn. akt (...), nie publ.; wyrok SA w Lublinie z dnia 27 stycznia 2015 r., sygn. akt (...), nie publ.). Kwota wydatków stanowiąca podstawę obliczenia dotacji, o jakiej mowa w art. 90 ust. 2b u.s.o., to ogólna kwota wydatków zaplanowanych w budżecie jako tych, które są ponoszone na utrzymanie jednego ucznia w przedszkolu publicznym. Nie podlega ona pomniejszeniu o sumy stanowiące równowartość dochodów przeznaczonych na pokrycie danego wydatku. Kwota

wydatków stanowiąca podstawę obliczenia dotacji, o jakiej mowa w art. 90 ust. 2b u.s.o., to ogólna kwota wydatków zaplanowanych w budżecie jako tych, które są ponoszone na utrzymanie jednego ucznia w przedszkolu publicznym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 listopada 2016 roku sygn. akt (...)). Z tej perspektywy nie ma znaczenia podnoszony przez pozwanego zarzut, iż na skutek zmiany formy prowadzenia przedszkoli publicznych nastąpi niezasadne podwyższenie dotacji należnej powodowi. Trudno też mówić, aby powód występując z niniejszym powództwem naruszył zasady współzycia społecznego. Pamiętać należy, iż żądanie to skierowane jest w stosunku do jednostki samorządu terytorialnego, a ta nie będzie dwukrotnie kosztów tych ponosiła. Nadto ustawa daje możliwość większego dotowania placówek niepublicznych niżli to określone w niej minimum. Pamiętać należy, jaki jest cel dotowania placówek niepublicznych. W ten sposób Gmina zostaje odciążona od realizacji swoich własnych zadań. Każdorazowo korzystniejsze ekonomicznie jest dla niej dotowanie placówki niepublicznej, której stanowi 75% wydatków ponoszonych na placówki publiczne, niżli ponoszenie kosztów utrzymania własnej placówki w 100%. Gdyby suma dotacji miała przekroczyć owo 100% wówczas można byłoby tę kwestię rozważać, ale w sprawie niniejszej tak nie jest, bowiem w żadnym roku dotacja wyliczona na jednego ucznia przy przyjęciu pełnych wydatków bieżących nie przekracza nakładów ponoszonych przez Gminę na jednego ucznia, bez wliczania w nie wydatków ponoszonych przez rodziców dzieci. Skoro zatem powód prowadząc placówkę niepubliczną uwalnia Gminę od obowiązku zapewnienia opieki dzieciom, to jego żądanie nie może być sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, a zatem nie narusza art 5 k.c. Pozwany podnosząc powyższy zarzut nie wskazał zresztą jaką konkretną zasadę współzycia społecznego narusza roszczenie powoda, a to jest niezbędnym elementem do uznania tego stanowiska za słuszne. A zatem, podsumowując pozwana przyznając dotację nie powinna odliczać od podstawy jej wyliczenia wydatków ponoszonych przez rodziców.

Kolejnym elementem spornym między stronami, była kwestia wliczania do podstawy obliczania dotacji świadczeń ponoszonych na rzecz osób fizycznych. W sprawozdaniach przedłożonych przez pozwaną takie pozycje w zakresie dotyczącym prowadzenia przedszkoli również się znalazły. Biegła w swej pierwotnej opinii świadczeń tych nie wliczyła do podstawy wyliczania dotacji wskazując, iż w w/w rozporządzeniu są one kwalifikowane w paragrafach od 302 do 326, a zatem nie wchodzi w skład grupy wydatków bieżących. Jednakże pamiętać należy, iż podstawą roszczenia powoda są przede wszystkim przepisy ustawy, a definicję wydatków bieżących zawiera w.w art 236 ust 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz.U. 2017.2077 j.t. ze zm.), który to stanowi, iż przez wydatki bieżące budżetu jednostki samorządu terytorialnego rozumie się wydatki budżetowe niebędące wydatkami majątkowymi. W kolejnym ustępie wskazano zaś wprost co wchodzi w skład planu wydatków bieżących, a w punkcie 3) wymieniono właśnie świadczenia na rzecz osób fizycznych. Innymi słowy wydatkami bieżącymi są wszelkie wydatki z wyjątkiem wydatków majątkowych. W tej sytuacji nie ma podstaw prawnych do odliczania w/w pozycji, mimo tego, iż w rozporządzeniu zapisane zostały one w innym paragrafie niż pozostałe wydatki bieżące. Pamiętać należy, iż w polskim porządku prawnym obowiązuje hierarchia źródeł prawa, zgodnie z którą akt niższej rangi nie może stać w sprzeczności z aktem wyższej rangi. Ustawa ma pierwszeństwo przed rozporządzeniem i w razie sprzeczności tychże aktów prawa powszechnie obowiązującego pierwszeństwo ma ustawa. Stąd też w sprawie niniejszej należało świadczenia na rzecz osób fizycznych wliczyć do podstawy obliczania dotacji, tak jak uczyniła to biegła w swojej opinii uzupełniającej (k. 358 - 360).

Pozwana podniosła wreszcie zarzut przedawnienia roszczenia powoda. Zarzut ten okazał się zasadny, ale jedynie w zakresie dotyczącym odsetek. Zgodnie z art. 118 k.c. zróżnicowanie terminów przedawnienia zostało uzależnione od tego, czy roszczenie związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz czy roszczenie ma charakter okresowy - trzyletni termin przedawnienia. W pozostałych przypadkach termin przedawnienia wynosi dziesięć lat. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 maja 2014 roku sygn. akt (...) dotacje dla niepublicznych szkół ponadgimnazjalnych o uprawnieniach szkół publicznych, przewidziane w art. 90 ust. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (jedn. tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 ze zm.), nie mają charakteru świadczeń okresowych w rozumieniu art. 118 k.c. Analogicznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 marca 2015 roku sygn. akt (...) podnosząc, iż świadczenie gminy w postaci dotacji dla niepublicznych przedszkoli jest świadczeniem jednorazowym, którego wysokość jest określona bez odwoływania się do elementu czasu, zaś jego zaliczkowe wypłacanie w dwunastu częściach, zgodnie z art. 90 ust. 3c ustawy z 1991 r. o systemie oświaty, jest tylko sposobem spełniania tego świadczenia, który służyć ma zapewnieniu bieżących środków na funkcjonowanie tych placówek. Zaliczki nie mają charakteru

samodzielnego świadczenia, lecz są częścią jednego większego świadczenia. Roszczenie o świadczenie okresowe musi charakteryzować się następującymi cechami: w ramach jednego i tego samego stosunku prawnego dłużnik ma spełnić wiele świadczeń jednorazowych, spełnienie tych świadczeń następuje w określonych regularnych odstępach czasu, świadczenia te nie składają się na pewną z góry określoną całość. Tymczasem, wątpliwości nie budzi okoliczność, że roszczenie powoda pozbawione jest wyżej wymienionych właściwości. Zgodnie z art. 90 ust. 3c ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.) dotacje przekazywane są w 12 częściach w terminie do ostatniego dnia każdego miesiąca na rachunek bankowy szkoły lub placówki. Warto przy tym wskazać, że wysokość przekazywanej kwoty może ulegać zmianie w zależności od rzeczywistej liczby uczniów, ale kwota przypadająca na jednego ucznia danej placówki jest stała. Fakt, że organ dotujący przekazuje dotację zaliczkowo, w terminach miesięcznych nie może oznaczać, iż świadczenie nabiera w ten sposób charakteru okresowego. Wręcz przeciwnie, świadczenie to pozostaje jednorazowe, o ustalonej i niezmiennej wysokości przekazywanej na jednego ucznia. Jeżeli chodzi o drugi z w/w elementów różnicujących termin przedawnienia roszczenia to, wskazać należy, iż na tle art. 118 k.c. wymaga się, aby działalność gospodarcza miała stały, zawodowy charakter, aby była podporządkowana regułom opłacalności i zysku lub zasadzie racjonalności gospodarowania, co z kolei oznacza założenie efektywności lub wydajności, by była prowadzona na własny rachunek oraz by polegała na uczestnictwie w obrocie gospodarczym (vide: uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 r., III CZP 40)91, OSNC 1992, Nr 2, poz. 17). Tymczasem, zgodnie z art. 83a ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.) prowadzenie przedszkola niepublicznego nie jest działalnością gospodarczą. Przywołany przepis jednoznacznie rozstrzygnął zatem ewentualne wątpliwości. Na jego podstawie stwierdzić bowiem trzeba, że analizowane świadczenie nie ma również charakteru świadczenia związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej. Co więcej, działalność prowadzona w formie szkoły, placówki lub zespołu szkół niepublicznych nie jest działalnością gospodarczą nawet wtedy, gdy spełnia przesłanki uznania jej za taką działalność w świetle art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 marca 2012 r., (...), Lex 1137603). Analogicznie wskazał Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 18 kwietnia 2013 roku sygn. akt (...) Podsumowując zatem roszczenie powoda o zapłatę dotacji jest roszczeniem objętym 10-letnim okresem przedawnienia. Powód w sprawie niniejszej dochodzi roszczenia za lata (...), a zatem pierwsze z nich dotyczące 2009 roku uległoby przedawnieniu z upływem 10 lat od daty jego wymagalności, a zatem w styczniu (...) roku.

Zgodnie z art 90 ust 3c. w/w ustawy o systemie oświaty w jego brzmieniu z okresu objętego pozwem dotacje, o których mowa w ust. 1a-3a, są przekazywane w 12 częściach w terminie do ostatniego dnia każdego miesiąca na rachunek bankowy szkoły lub placówki. Skoro jest to świadczenie jednorazowe, to jest to również świadczenie terminowe, które winno być spełnione w terminie wskazanym w ustawie tj. najpóźniej z dniem 31 grudnia roku, za który jest naliczone. A zatem roszczenie za rok 2009 do 31 grudnia 2009 roku i w kolejnych latach analogicznie. Świadczenie za rok 2009 stało się zatem wymagalne z dniem 01 stycznia 2010 roku, za rok 2011 z dniem 1 stycznia 2012 roku, za rok 2013 z dniem 1 stycznia 2014 roku i wreszcie za rok 2014 roku z dniem 1 stycznia 2015 roku. W związku z powyższym od każdej z wyżej wymienionych dat pozwana popadała w opóźnienie zgodnie z art 476 k.c., a tym samym powód nabywał uprawnienie do naliczania odsetek za opóźnienie od kwoty należnej, a nie wypłaconej dotacji, zgodnie z art 481 § 1 i 2 k.c., do dnia 1 stycznia 2016 roku w wysokości odsetek ustawowych, a od dnia 1 stycznia 2016 roku w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

W tym zakresie zasadny jest podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia. Odsetki są bowiem roszczeniem okresowym i jak wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie, jeżeli powstanie roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, to uzyskuje ono byt niezależny od długu głównego i według własnych reguł ulega przedawnieniu. Roszczenie o odsetki staje się wymagalne osobno w każdym dniu opóźnienia i w związku z tym przedawnia się osobno na każdy dzień opóźnienia. Wobec tego spełnienie świadczenia głównego rodzi jedynie ten skutek, że przerywa proces narastania należności z tytułu odsetek za opóźnienie, ale nie niweczy samego bytu roszczenia o te odsetki. Obecnie przyjmuje się jednolicie w orzecznictwie i zasadniczo także w doktrynie, iż ustanowiony w art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe stosuje się do roszczeń o odsetki za opóźnienie także wtedy, gdy roszczenie główne ulega przedawnieniu w innym terminie. Powyższe znajduje potwierdzenie chociażby w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2016 roku sygn. akt I PK 44/16. A zatem

roszczenie o odsetki, jako roszczenie okresowe ulega przedawnieniu z okresem trzyletnim od daty wymagalności poszczególnych roszczeń. W tej sytuacji, w związku z tym, iż pozew został wniesiony w dniu 4 listopada 2016 roku, przedawnione są żądane przez powoda odsetki za okres poprzedzający dzień 4 listopada 2013 roku.

Stąd też Sąd w sprawie niniejszej w punkcie I. sentencji wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 353.439,43 zł, na którą składają się następujące kwoty:

- 38.890,59 zł - niewypłacona dotacja za rok 2009;

- 81.826,56 zł - niewypłacona dotacja za rok 2010;

- 120.360,96 zł - niewypłacona dotacja za rok 2011;

- 81.285,12 zł - niewypłacona dotacja za rok 2012;

- 34.646,92 zł - niewypłacona dotacja za rok 2014.

Jeżeli chodzi o odsetki to w zakresie roszczenia obejmującego lata (...) Sąd zasądził je od dnia (...) roku, bowiem w zakresie poprzedzającym ten dzień uległy ono przedawnieniu. Jeżeli chodzi o roszczenie za rok 2014 to stało się ono wymagalne z dniem (...) roku i od tej daty powodowi należą się odsetki ustawowe od kwoty 3.646,92 zł. W pozostałym zakresie roszczenie podlegało oddaleniu, jako bezzasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na zasadzie art 100 zd. 1 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Powód wygrał niniejszy proces w 72%, a zatem pozwanego winno obciążać 72% kosztów tego procesu. Koszty powoda to wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 10.800,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz uiszczona część opłaty sądowej od pozwu w kwocie 10.000,00 zł. Łącznie jest to kwota 20.817,00 zł. Jeżeli chodzi o koszty pozwanego to jest to kwota 13.300,00 zł, na którą składają się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 10.800,00 zł oraz uiszczona i wykorzystana zaliczka na biegłego w kwocie 2.500,00 zł. Pozostały jeszcze nieuiszczone koszty sądowe na które składają się pozostała część opłaty sądowej od pozwu - 14.271,00 zł oraz pozostała część wynagrodzenia biegłej w kwocie 967,89 zł. Łącznie suma kosztów niniejszego procesu to kwota 49.355,89 zł. Gmina powinna zatem ponieść te koszty do kwoty 35.536,24 zł, a powód do kwoty 13.819,65 zł. Stąd też tytułem wyrównania tychże kosztów Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.997,35 zł (20.817,00 zł - 13.819,65 zł), a nadto na zasadzie art 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa nieuiszczoną część kosztów sądowych w kwocie 15.238,89 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.